Kedves Miklós,

őszinte szeretettel kívánom, részesüljetek nagyon gazdagon a húsvéti örömből. Ennek az örömnek előfeltétele az elkötelezettség. Az elkötelezettség személyre irányul és önmagunk odaadásában valósul. Jézus elkötelezettségének irányvonala: barátai, sokak = mindenki. Tartalma a psyché = valamennyi életmegnyilvánulás eredője és foglalata. Követőitől is ugyanezt kívánta: veszni hagyni a psychét érte és-a-mindenkihez szóló örömhirért. - Az apostolok nehezen értették meg Jézust. Valami rettentő nagy ügy első számú képviselőjét keresték benne. Az ilyen nagy ügyek mindig valamilyen manipulációt kívánnak. A manipuláció olyan befolyásolás, amely arra törekszik, hogy a befolyásolt korábban tudatosan magáénak nem vallott célkitüzések valósitója legyen. Az apostolok maguk is próbálták manipulálni Jézust /birodalmi gondolat, Golgota elkerülése, a zárt közösségbe nem tartozók kirekesztése a Jézus nevében való jócselekedetek lehetőségéből, helyhez kötés, a betániai ut megakadályozása stb./, de lelkük mélyén még ennél is erősebben élt a vágy, hogy Jézus manipuláljon másokat. Lényegében az ő manipulációs kisérleteik mind arra irányultak, hogy Jézus is kezdjen hozzá az általuk várt nagystilü manipulációs sorozathoz. Jézust azonban nem lehetett erre manipulációt kívánó ügy érdekében. Az apostolok viszont értetlenek maradtak Jézus ügynek sem tekinthető-ügyével szemben. manipulálni

Ebben feszültségben egyedül logikus döntésnek a Judásé volt tekinthető. A tamási döntést nem az értelem fogalmazta meg: menjünk és haljunk meg vele együtt. Ebben benne van az, hogy nem értem Jézust; az is, hogy ugy gondolom, Jézus sem ért engem. Az is, hogy nem érdekel semmiféle ügy, csak maga Jézus. Ezek a mindent elhagyott szegény fickók már csak egy délibábos álmot őrizgettek meg szeretetüket Jézus iránt. Mindkettő azt javalta, hogy tartsák vissza Jézust. De a visszatartani akarással éppen vele kerültek szembe. A szeretet régi értelmezésével már nem lehettek jézusái. Amit ők maguk miatt is akartak Jézusnak, arról most döbbenetesen bebizonyosodott, hogy Jézusnak nem kell. Nem jó neki. És az igaz szeretet nem objektiv jót akar rátukmálni a másikra, hanem azt keresi, ami szubjektive jó neki. Le kellett tehát mondani almukról a Jézus iránti szeretetük hajdani értelmezéséről. Ésszel ezt a döntést nem lehetett meghozni. Mégis ebben a döntésben került közös nevezőre Judáson kivül a tizenegy. És ezzel a döntéssel szemben fogalmazta meg Judás a maga döntését. A tizenegyet csak az mentette meg a judási huzástól, hogy az ügy ellenében személynek tudták odaadni magukat. - A szeretetnek is lehet önzése. És ki tudja, meddig tart ez? Amikor már mindent jól elrendeztünk, hogy ne akarjunk semmit magunknak, akkor is megmarad kisértésnek a saját modellünk, amelyben általunk meghatározott cél irányában feszülnek az egyértelmüen meghatározott eszközökre támaszkodó törekvések. Önösségünk végső erölködése ez a modell, amellyel már nem igen akarunk semmi mást, csupán azt /ezt is inkább csak tudat alatt/, hogy psychénk belső strukturája határozza meg a dolgok rendjét = az legyen jó másoknak, amit mi jónak tartunk. Életünk el nem veszteni akarása ilyen jól spiritualizált formában igyekszik tovább élni a szeretet világában. - Ha pedig hajlandók vagyunk tökéletesen veszni hagyni magunkat, szintén buktatókkal találkozunk. Kizárólag arra hangolódás, hogy teszem azt, ami a másiknak szubjektive jó, csak az eredménytelenség utját épitheti. Felfokozza a másikban az önzést, és igy talán nagyobb kárt okozok neki, mintha próbálnám arra manipulálni, hogy fogadja el az általam objektivnek itélt jót. - Jézus azt mondta, hogy amit magunknak akarunk, hogy tegyenek, azt kell tennünk embertársainknak. Magunknak a saját igényrendszerünk szerinti jót kivánjuk. De talán néha azt is, hogy nézzenek tul éppen aktuális igényeinken és szoktassák szemünket szélesebb távlatokhoz. De tudunk-e gondoskodni arról, hogy a mi távlataink szerint fejlődjék a másik igényrendszere? - Jézus egyszer egy nála gyógyulást kereső beteget biztositott arról, hogy bocsánatot nyernek bünei. Később azonban meg is gyógyitotta őt. Judást már a kafarnaumi beszéddel kapcsolatban figyelmeztette, hogy rossz irányban halad. Bizonyos mértékig óvó intézkedéseket is alkalmazott, amelyek egy ideig megakadályozták a terv végrehajtását. A döntő pillanatban azonban megnyitotta előtte a végrehajtási lehetőség utját. A gazdag fiatalember

előtt is megcsillantotta a tökéletesség távlatait. Amikor azonban ő nem tudta igényrendszerét ezekhez igazitani, csak passziv szomorusággal reagált. - Jézus élete azonban nem recept, csak példa a számunkra. Nem a megnyilvánulásokat kell kopirozni, hanem a megnyilvánulásokat forrásozó mentalitáshoz igazodni, számolva azzal, hogy a hozzáigazodásunk eredményeinkben sem tesz nála különbbé. Az eredmény akarása manipulációs komplexumot érlel. A manipulációs komplexum rohamosan növeli tudatunkban az ügy jelentőségét és ezzel párhuzamosan lefokozza az ember értékét, végkifejletében egészen az eszköz szintjéig. - Az elkötelezettség más irányvonalat követ. Ez az irányvonal soha nem csökkentheti a másik személy értékét, sőt, a saját értékemet is a hozzájuk való vonatkozás alapján határozza meg. A teljes értékü vonatkozás az odaadás. Ez azonban helyzettől függően más-más magatartási formát kiván: hol cselekedetekben valósuló szolgálatot, hol passziv eltürést, hol szolidaritásvállalást, hol megbocsájtást, hol anyagiak adását... - Az apostolok a tamási döntés alapján személyesen és személynek vállalták Jézust. Jézus is személyesen és személynek vállalta őket. Jézus személyes teljességéhez hozzátartozik a feltámadás utáni élet. Az apostolokat személyes teljességével vállalta. Ebben a teljességben kapnak szerepet a feltámadás utáni megjelenések, melyek szólnak nekünk is, az apostoli hit örököseinek is, és részesülünk belőle a Jézust vállalásunk teljessége szerint. - Sok mindenért elnézésteket kérem és ismételten kivánom a husvéti öröm teljességét. - Pista